

sen saa vidt, at de have sagt, at alt det Mand-
 skab, som er istand til at føre Vaaben, skal
 gjøre Tjeneste? Hvorfor ville de lade den store
 Port være aaben for dem, der have Smaaseil,
 som vi Alle vide ikke have Noget at bethyde hos
 Combattanter i en Armees? Af den nyere Tids
 Krigshistorie vide vi, at det ikke saa meget er
 den pnyffte Kraft, hvorpaa det nu kommer an,
 som paa Mechanisme og det at kunne løfte og
 behandle Vaaben, saaledes at det virkelig ikke
 har Noget at sige, om en Mand er platfodet,
 om den ene Bæg er tykkere end den anden,
 eller s. Ex. den ene Side af Brystet er lidt
 høiere end den anden. En Mand, der har
 saadanne, forøvrigt ubetydelige Feil, slipper nu
 fri og skal efter den ærebe Ministers For-
 slag ogsaa fritages for Tjeneste i Fremtiden.
 Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at jeg
 er overbevist om, at de to Trediedele af
 det hele Mandskab ville smutte igennem, deels
 af de Grunde, jeg har anført, og deels af den
 saa meget søgte Grund, hvortil der blev hen-
 tydet af det ærebe Medlem for Veile Amts
 2den Valgfreds (Berg), idet han sagde, at man
 ikke skulde give Nogen Leilighed til at købe
 deres Fædres eller Mødres Liv. Ja, hvis der
 var Sandhed i Sagen, giver jeg det ærebe
 Medlem Ret i, at man skulde give Meget for
 at komme bort derfra; men jeg frygter for, at
 man ikke fremtidigt i høiere Grad vil blive fri
 for, at Adskillige købe deres Fædres eller
 Mødres Liv og Gods for deres Penge, end
 Tilfældet er nu. Jeg har ikke seet nogen al-
 vorlig Bestræbelse for at forhindre dette, men
 det er det, jeg vilde have, at de Medlemmer,
 som paadervaabe sig den almindelige Værnepligts
 Princip — i hvilket jeg forøvrigt, som sagt, er
 enig med dem — skulde have gjort. Jeg veed
 godt, at hvad der har lyst de ærebe Medlemmer
 tilbage, er den store Sum, som vil udtræves.
 (Stemmer: Hør!). Jeg hører Raabet Hør!
 fra forskjellige Sider, og det kan jeg godt
 forstaae; thi det er ogsaa Noget, der strækker
 mig; derpaa lægger jeg ikke Dølgemaal, og det
 er mig umuligt at begribe, at der, saaledes som
 vor finantsielle Stilling for Dieblirket er, og
 saaledes som, saavidt jeg kan skjønne, Borgernes
 Skatteevne i Almindelighed er, skulde være nogen
 Mulighed for at kunne gennemføre et saadant

Princip i alle dets Enkeltheder. Derfor er
 det, jeg nyies med at blive staaende ved det
 Nøgjældende. Nu siger det ærebe Medlem —
 og det er ikke blot blevet sagt idag, men ogsaa
 ved første Behandling er dette Spørgelse blevet
 holdt frem for os —, at vi skulde husse paa,
 hvad der skete i sidste Krig. Ja, det er ganske
 rigtigt, at man dengang satte Combattanter ind
 i Armeen, som ikke burde have været satte ind,
 men hverken det ærebe Medlem, eller jeg, eller
 Forsamlingen i sin Heelhed er Skyld deri.
 (Stemmer: Lovens!). Nei, i Lovens staaer
 der ikke Noget derom; men der blev ud-
 stedt en kongelig Anordning i den Henseende. —
 Det staaer imidlertid i vor Magt at forhindre,
 at Sligt i Fremtiden skeer, og dertil skal jeg
 være med, ligesom jeg skal gaae det hderligere
 Skridt, som min ærebe Nabo tilvenstre (Win-
 ther) har anthydet, at Ingen skal kunne aldeles
 frigjøre sig fra Værnepligten, men skal gennem-
 gaae en Skole. Jeg kan altsaa godt være enig
 med de ærebe Medlemmer, hvad Tanken i dens
 Heelhed angaaer, men jeg maa dog sige, at fordi
 man i sidste Krig maafsee har begaaet store Mis-
 brug af Stillingsvæsenet, er dette dog ikke i alle
 Henseende forkasteligt. Stillingsmændene være,
 siger man, i Reglen daarlige Combattanter
 og mindre dygtige til Krigstjeneste end de, som
 egentlig skulde udsøre dem, men dette er Noget,
 som er ubeviist. Jeg har ikke hørt en Gnefte
 træde frem med statistiske Data og bevise, at
 flere Procent af dem, som have stillet sig, have
 viist sig mindre stikkede som Combattanter end
 af de Andre. Tvertimod, naar jeg henvender
 mig til Mænd, som have Kjendskab i saa Hen-
 seende, da hører jeg, at der endog har været
 flere Procent Dygtige iblandt Stillingsmændene
 end iblandt de Andre. Jeg skal tilføie, at den,
 som strax søger at frigjøre sig for sin Værne-
 pligt ved Hjælp af sin Pengepung, paa mig
 gjør det Indtryk, at han enten ikke har stor
 Lyst eller maafsee heller ikke har stor Evne
 — thi Evnen er virkelig for en stor Deel af-
 hængig af Lysten — til at være Militair, og
 jeg skal her gjøre opmærksom paa det gamle
 Ordsprog, som siger, at man ikke fanger mange
 Harer med de Hunde, man slæber ind i Sto-
 ven. Naar den Vedkommende er saa lidt be-
 sjælet af Krigslyst, at han strax søger at køb